

Στο «γενικό συμφέρον» το οποίο αποτελεί «μείζον αγαθό» σε σχέση «με το ατομικό συμφέρον κάθε μιας καθαρίστριας» αναφέρεται το σκεπτικό της απόφασης του Αρείου Πάγου, με την οποία έγινε δεκτή η αίτηση αναίρεσης του Δημοσίου κατά της πρωτόδικης απόφασης που διέταξε την επαναπρόσληψη των καθαριστριών.

Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το ρεπορτάζ του [Παναγιώτη Στάθη στο capital.gr](#), «ειδική αναφορά γίνεται στην ανάγκη διασφάλισης της συνέχειας της οικονομικής πολιτικής του κράτους κατά τη διάρκεια μιας χρονικής περιόδου με έκτακτες δημοσιονομικές δυσχέρειες εθνικού επιπέδου, η οποία αποτελεί μείζον αγαθό, συνδεδεμένο με το γενικό συμφέρον, και σε σχέση με το ατομικό συμφέρον κάθε μιας καθαρίστριας, να διαταραχθεί η οργανική της θέση και να εξακολουθήσουν να απασχολούνται σε αυτή αμειβόμενες όπως και πριν.

»Γιατί το ατομικό συμφέρον δεν μπορεί να νοείται και να λειτουργεί ανεξάρτητα προς τις εκ της εξυπηρητέσεως αυτού συνέπειες ως προς την αποτελεσματικότητα της οικονομικής πολιτικής του κράτους την οποία σε κάθε περίπτωση δεν έχουν την δυνατότητα να κρίνουν τα πολιτικά δικαστήρια από άποψη σκοπιμότητας, ει μη μόνο το εκλογικό σώμα».

Ακόμα, γίνεται αναφορά στο γεγονός ότι οι καθαρίστριες κατά τη διάρκεια της διαθεσιμότητας λαμβάνουν τα $\frac{3}{4}$ των τακτικών αποδοχών τους, παρ' ότι δεν εργάζονται. **Χρησιμοποιεί δηλαδή την κυβερνητική επιλογή να απομακρυνθούν από την εργασίας τους οι καθαρίστριες με τη διαδικασία της διαθεσιμότητας σαν να ήταν... δική τους επιλογή!**

Τέλος, μετά από όλη αυτή την επιχειρηματολογία, με την οποία έχει πάρει σαφώς θέση, ο Άρειος Πάγος αναφέρει ότι τα πολιτικά δικαστήρια δεν έχουν τη δυνατότητα να κρίνουν την οικονομική πολιτική του κράτους, νίπτοντας σε «ματωμένο νιπτήρα», για να θυμηθούμε τον Μπρεχτ, τα χέρια του για την απόλυση των καθαριστριών, και μάλιστα κατόπιν εορτής.

Το γενικό συμφέρον πάνω από το ατομικό, αυτή είναι η ουσία του σκεπτικού του Αρείου Πάγου. Βεβαίως, πρόκειται ένα **σκεπτικό αμιγώς πολιτικό**, για μία πολιτική τοποθέτηση η οποία χαρακτηρίζει «εθνικό/ γενικό συμφέρον» την «μνημονιακή» πολιτική.

Όμως ποιος είπε ότι η αστική δικαιοσύνη δεν είναι **ταξικά χρωματισμένη**, δεν παίρνει δηλαδή θέση από την ίδια της τη φύση;

Το λένε βέβαια οι ιδεολογικοί απολογητές του καπιταλισμού, πολλοί από τους οποίους με «μαρξιστικό» προσωπείο, διδάσκοντας ότι το κράτος βρίσκεται υπεράνω των τάξεων και της ταξικής πάλης.

Η ίδια η πραγματικότητα όμως τους διαψεύδει. Σε τέτοια κρίσιμα ζητήματα, που διακυβεύεται επί της ουσίας αν θα υπάρξει νομικό πρόσκομμα στην ανεμπόδιστη συνέχιση των απολύσεων στο δημόσιο, **η απόφαση είναι προειλημμένη**: ο σεβασμός στις επιλογές της αστικής τάξης.

Στη συνέχεια δομείται η επιχειρηματολογία, η οποία, αναλόγως των συνθηκών, μπορεί να γίνει τόσο

χυδαία που να χαρακτηρίζει «γενικό συμφέρον» την «κινεζοποίηση» των εργαζομένων στην Ελλάδα, τόσο **γελοία** που να κατηγορεί τις καθαρίστριες για την απομάκρυνση από τη δουλειά τους, τόσο **ταξική** που να αποτελεί επίδειξη πυγμής της αστικής εξουσίας.

Γ.Μ